El “processisme”

written by Xavier Martínez Gil | 16 de març de 2016

Trenco un llarg període d’articles amb títols cinematogràfics amb aquest que fa servir un neologisme que es troba en clara tendència a l’alça. El “processisme” el podríem definir com un oxímoron en sí mateix: “estat permanent de provisionalitat”. La seva expressió en el camp de l’espectacle seria el pas de ball conegut com a “moonwalk”, que va popularitzar el menor dels germans Jackson, el qual aparentava caminar cap endavant quan, en realitat, o no es movia de lloc o bé es desplaçava cap endarrere.

En el camp de la política el “processisme” ha funcionat força bé fins ara. Amanit de grans manifestacions amb tota mena de marxandatge: estelades, samarretes, gorres, pins, vambes, i un llarguíssim etcètera, ha contribuït des de la societat civil a crear un “status quo” en el qual la gent s’ha sentint molt confortable: el procés. Fer pinya, anar tots junts, agafar-nos de les mans, no demanar la ideologia de ningú, organitzar trobades, xerrades per reafirmar els convençuts i canalitzar les energies cap a lluites pírriques com ara penjar estelades en llocs prohibits per l’Estat espanyol o col·locar el CAT a la matrícula. Però en aquesta vida tot és temporal i té la seva data de caducitat. De manera que del procés hem passat al “processisme”. I és que ja se sap: es pot enganyar tothom durant algun temps i també es pot enganyar alguns tot el temps, però el que no es pot fer és enganyar a tothom tot el temps. I com que de temps els catalans anem sobrats, vet aquí que aquest va passant i comprovem quanta raó tenia el Julio Iglesias: “la vida sigue igual”. Catalunya, a data d’avui, troba la seva representació institucional en una comunitat autònoma de règim comú dins el regne d’Espanya. O sigui: “sin novedad en el frente” des de l’any 1978.

Comprovem ara, a 16 mesos del “final countdown”, com els darrers governs liderats per Artur Mas no van fer res a la

pràctica per desenvolupar les “estructures d’Estat” que, deien, calia fer durant el seu mandat. Resulta que ara, per exemple, la Hisenda pròpia està unes quantes caselles més endarrerida que la de Múrcia o La Rioja, només per posar com a exemple altres comunitats autònomes de règim comú del regne d’Espanya. Sembla ser que aquests 16 mesos serviran per a què ens situem organitzativament al mateix punt de partida que té ja en l’actualitat Múrcia.

Mentrestant, insistim en la idea que cal desenvolupar estructures d’Estat dintre d’un altre Estat que, òbviament, no la comparteix. I ho volem fer sense violentar cap de les normes d’aquest Estat que no vol que ens independitzem. Caram! Sembla una estratègia dissenyada deliberadament per a què fracassi. Els esforços no s’haurien de dirigir a construir un Estat dins d’un Estat sinó a obtenir la legitimitat democràtica i l’aval de la comunitat internacional per a ser considerat com a un subjecte polític capaç de gestionar la seva pròpia sobirania i, ara sí, construir un Estat. I no se m’acut cap altra forma que fer-ho mitjançant un referèndum d’autodeterminació. I atès que des d’Espanya no estan disposats a convocar-lo, només ens queda la via de fer un referèndum unilateral.

A tot això, l’antiga i socarrimada Convergència s’està refundant. De partit independentista en què (diuen, diuen, diuen) es va convertir CDC per poder abraçar-se a ERC sota el paraigües de “Junts pel Sí”, ara passarà a ser un partit sobiranista (o hauríem de dir “processista”?). Com haurem de dir a la coalició a partir d’ara? “Junts pel depèn”? Perquè, ja sabeu qui s’encarrega “full time” de la reconversió de Convergència? Exacte, l’Artur Mas. Bé, us deixo que torno a escoltar de fons les notes del flautista d’Hamelin que em crida al “processisme.”